

τὴν παρακοὴν τοῦ Ἀδάμ διαιρουμένην ἐνεργείας· μίαν δὲ
 ἀπλὴν τὴν ἐκ τοῦ ἁγίου πνεύματος αὐτῇ ἐγγινομένην, ἥντινα
 οὐδεὶς δύναται εἰδέναι εἰ μὴ μόνοι οἱ τῶν τοῦ βίου καλῶν διὰ
 τὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν ἀπαλλαττόμενοι ἠδέως καὶ
 5 πᾶσαν τὴν τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων διὰ τῆς ἐγκρατείας κατα-
 μαραίνοντες ὄρεξιν. Ἐπὶ γὰρ τούτων μόνον εὐρώστως ὁ νοῦς
 διὰ τὴν ἀμεριμνίαν κινούμενος τῆς θείας ἀρρήτως αἰσθάνεσ-
 θαι χρηστότητος δύναται, ὅθεν καὶ τῷ σώματι τότε κατὰ τὸ
 μέτρον τῆς ἑαυτοῦ προκοπῆς τῆς οἰκείας μεταδίδωσι χαρᾶς
 10 ἀπείρῳ τινὶ λόγῳ τῇ ἀγάπῃ τῆς ἐξομολογήσεως ἀγαλλιώμενος.
 Ἐπ' αὐτῷ γάρ, φησὶν, ἤλπισεν ἡ καρδία μου καὶ ἐβοη-
 θήθην καὶ ἀνέθαλεν ἡ σὰρξ μου καὶ ἐκ θελήματός μου
 ἐξομολογήσομαι αὐτῷ. Ἡ γὰρ τότε ὄντως ἐγγινομένη
 χαρὰ τῇ ψυχῇ καὶ τῷ σώματι ὑπόμνησις ἐστὶν ἀπλανῆς τῆς
 15 ἀφθάρτου βιότητος.

κς'.

Ἀκύμαντον αἰεὶ δεῖ φυλάττειν τοὺς ἀγωνιζομένους τὴν
 διάνοιαν, ἵνα τοὺς εἰς αὐτὴν διαθέοντας λογισμοὺς ὁ νοῦς
 διακρίνων τοὺς μὲν καλοὺς καὶ θεοπέμπτους ἐν τοῖς ταμείοις
 20 τῆς μνήμης ἐναποτίθῃται, τοὺς δὲ σκαιοὺς καὶ δαιμονιώδεις
 ἔξω που τῶν ἀποθηκῶν ἀπορρίπτῃ τῆς φύσεως. Καὶ γὰρ ἡ
 θάλασσα γαληνιώσα μὲν ἄχρις αὐτοῦ αὐτῆς τοῦ βυθίου κινή-